

מסורת הש"ס

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

צה.

תורה אור

1. צה"ל קולך בת גלים הקשיבו לךשה ענינה ישישיו י ל
2. דברי ימיהו בן חלקיהו מן הכהנים אשר בענתות בארץ בנימין ירמיהו א א
3. גור ארצה יהודה מטרף בני עלית פרע רבץ בארצה וכלביא מי קמנה: בראשית מט ט
4. ירד שמיון אביו אמו חמניה וביאו עד כרמי חמניה והנה בכיר אריות שאנן לקראתו: שופטים יד ה
5. משא בהמות נגב בארץ צרה וגזקה לביא וליש מהם אפעה ושרף מעופף ישאו על בתי ערים חילום ועל דבשת גמלים אוצרות על אם לא ויעלה: ישישיו ל ו
6. על שחל ופתן תדרך תרמם כפיר ותני: תהלים צא יג
7. לא תדרבריה בני שחץ לא צדה גליו שחל: איוב כח כ
8. עוד היום בנב לעמד ינפץ ידו הר בת ציון גבעת ירושלים: ישישיו לב
9. ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך יי ורן במוחה אשר מאה שמונים וחמשה אלף וישבימו בבקר והנה כלם פגרים מתיים: מלכים ב יט לה
10. וישבי בנב אשר בילידי תרפה ומשקל קינו שלש מאות משקל נחשת והוא חגור הירשה ויאמר להבות את רד: שמואל ב כא טז
11. תרחיב צעדי תחקי ולא מעדו קרקעי: תהלים יח לו
12. אם תשבכון בין שפתים בנפי יונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק קרני: תהלים סח די
13. ויצעור לו אבישי בן צרחה ורן את הפלשתי מייתרו אז נשבעו אנשי דוד לו לאמר לא תצא עוד אתנו למלחמה ולא תבנה את נר ישראל: שמואל ב כא יז
14. ואבא היום אל העין ואמר יי אליהי אדני אברקם אם ישך נא מצליח דרכי אשר אנכי הלך עליה: בראשית כב מד

לשון פרסי קריטא. ל"א כפר הוא: קמטיה. הכניעו תחת הכד של זמיס וימיז עלה למעכו: מכא ליה ארעא מוסויה. נתרככה הארץ מתחתיו ולא הזיקו. ל"א מכא נשפלת כעין גומא והיתה מגינה עליו: בארבע גריזי דמיא. בארבע סאין של מיס. ל"א בארבע כורא דמיא בד' ס' גדות של מיס: איטריף קמיה.

היתה טורפת ומחזקת עצמה וממרתת כנפיה והומה ומנערת: קפצה ליה ארעא. כמו לא תקפוץ (דברים טו). נתקלרה הארץ והגיע מהרה לארץ פלשתיים: לערפה אימיה. דישיצי נוולה. טווה: כד חויסיה. ערפה לאצזי סברה למקטליה בנאות פלך שהיה צדה ולא נגע צו: אמרה ליה לאצזי אימי לן ההוא פלך דנפל לפניך: ה"ג פסקיה צריש מוחה וקטלה. השלך אצזי הפלך לראשה ומתה: פסקיה לדוד לעילא. זרקו כלפי מעלה: ורן ליה. נעץ תחמיו חניתו בקרקע כדי שיפול עליו וימות: ונימא אישו. דוד עלמו לימא סס: אין חצוה. אין דעמו מכוונת לומר השס. והשתא ניכל דוד והשליכו השס ברחוק והלכו אצזי ודוד וחזרו להס: אמר ליה. אצזי לדוד: ומאי צעיס כהא. למה באת כאן: אמר ליה. הקצ"ה אמר לי רלוך שכלה זרעך או תמסר ביד אויבך והכי אהדרי ליה מוטב שאפול ביד אויב: אמר ליה אפיך לנוסין. הפוך תפלתך ואמור לפניו מוטב יכלה זרעך ולא תמסר ביד אויב דמה לך לצער בניך: בר כד קירא לנוון וואל לא תצטער. משל הוא שאומרים בני אלס: סייע צהדן. עזר בתפלתך להפכה: והוה קא רדיף צטרישו. והס בורחין שהיה קרוב לארץ פלשתיים: ופי מעו קוצי. לאותו כפר ששמו קוצי שצין א"י לארץ פלשתיים: אמרי קוס ציה. אמרו זה לזה עמוד כנגדו ואל תצרח ונגנו ולכן נקרא קוצי. אינהו הו צקילוי: בשמות הכפרים ועדיין הו מפחדין ובורחין: כי מטא צי סרי. סס מקוס: אמרו צין סרי גוריון. צממיהא: בקצרה. שהרגוהו: וילא

עניה ענתות. (כמו עניה) כלומר נציאות ירמיה הענתות היא שעמדה לנצ על נצוכד נר שמתסר ירושלים צידו: ארי כפיר וכו'. ודוכתא אחריתי משורש למה נקראו לו כל השמות הללו: אי הכי דכיל קרל כהלי קולין לא מחושבנא הוא א"כ ליכא אלא תשע מסעות דהא עוד היום לאו מחושבנא נמני האן. ומתוך עברו מעברה תרתי אינון עברו מד מעברה מד ואיכא עשר מסעות: אופו היום נשטייר מעונה של נוב. דמפני עון שהיה להס לישראל על שנהרגו כהני נוב קבע הקצ"ה העונש עד אותו היום ואותו יוס כלבד נשטייר מומן העונש ואילו היה נלחם צירושלים בנאותו היום היה כוששה והכי משמע קרא עוד היום אותו יוס העמידו לסמריז על ירושלים צעון נוב: סגא צהד יומא. והיינו י מסעות שנסע אותו היום: שדו ליה. לסמריז: בסמריק. תחמיו טפ"ט צלע"ז עד שראה ירושלים כולה: עלה וקס ומניד ברישיה. עליה עמנד והיה מניד בראשו: נשדי ציה ידא האידינא. לנחס צה עתה: תמיהו. תמה הוא להחמיל היום משום חולשא לדוראח. ל"א תמהיתו נתיגעסת ודומה ליה (בסמריז) איתמה למיתב: גולמו הרג. חמיה של חומה. לשון פרסי.

אכן רעוה מן החומה ונצקה: צה דינא צנול דינא. כיון של דינא צנול הריז וכן מפני שלא נכששה צו ציוס לא הללח ממחרת: וישצי צנוב. אידי דיחיי לעיל בנאותו יוס שנשטייר מעונה של נוב נקט הכל וישצי צנוב צבא על עסקי נוב: הרפה. היינו ערפה: משקל קינו. מתרגמינן מתקל סופינייה: והוא חבור חרפה. והוא אסיר איספניקי חמחא: נטרד דואג האדומי. סספר לשון הרע על דוד שנתקנא צו שאול ולפי שקבל אחימלך את דוד צנוב אמר ליה שאלו סוב ופגע בכהני ה' נמלא שעל ידך נהרגו ואתה נכשלו וצחטא זה נהרג שאול ושלתת בניו צמלחמת פלשתיים: שזר ציואי.

זרעך או תמסר ביד אויב אמר לפניו רכוננו של עולם מוטב אמסר ביד אויב ולא יכלה זרעי יומא חד נפק ללשכור בזאי אתא שטן ואדמי ליה כמביא פתק ביה גירא ולא מטייה משכיה עד דאמטייה לארץ פלשתיים כדחזייה ישבי בנוב אמר היינו האי דקטליה לגלית אחי כפתיה קמטיה אותביה ושדייה תותי בי (7) בדייא אתעביד ליה ניסא מכא ליה ארעא מתותיה היינו דכתיב 11 תרחיב צעדי תחתיו ולא מעדו קרסולי ההוא יומא אפניא דמעלי שבתא הוה אבישי בן צרויה הוה קא חייף רישיה בד' גרבי דמיא חזינהו כתמי דמא איכא דאמרי אתא יונה איטריף קמיה 12 אמר 10 כנסת ישראל ליונה אימתילא שנאמר 12 כנפי יונה נחפה בכסף שמע מינה דוד מלכא דישראל בצערא שרי אתא לביתיה ולא אשכחיה אמר 10 תנן אין רוכבין על סוס ואין יושבין על כסאו ואין משתמשין בשרביטו בשעת הסכנה מאי אתא שאיל בי מדרשא אמרו ליה בשעת הסכנה שפיר דמי רכביה לפרדיה וקס ואול קפצה ליה ארעא בהדי דקא מסגי חזייה הערפה אמיה דהוות גולא כי חזייה פסקתה לפילכה שדתייה עילויה סברא למקטליה אמרה ליה עלם אייתי לי פלך פתקיה בריש מוחה וקטלה כד חזייה ישבי בנוב אמר השתא הוו בי תרין וקטלין לי פתקיה לדוד לעילא ורן ליה לרומחיה אמר ניפול עלה ונקטל אמר אבישי שמ אוקמיה לדוד בין שמאי לארעא 11 ונימא ליה איהו אין חבוש מוציא עצמו מבית האסורין א"ל מאי בעית השא א"ל הכי אמר לי קודשא בריך הוא והכי אהדרי ליה א"ל אפיך צלותיך בר בוך קירא לויבון ואת לא תצטער א"ל אי הכי סייע בהדן היינו דכתיב 13 ויעזור לי אבישי בן צרויה אמר רב שיעזרו בתפלה אמר אבישי שם ואחתייה הוה קא רדיף בטריויהו כי מטא אמרי קוס ביה כי מטא רב תרי אמרי בתרי גוריון קטלוה לאריא אמרי ליה זיל אשתכח בערפה אימיק בקיבא כי אדכרו ליה שמא דאימיה כחש חיליה וקטליה היינו דכתיב 13 אז נשבעו אנשי דוד לו לאמר לא תצא עוד אתנו למלחמה ולא תבנה את נר ישראל ת"ר שלשה קפצה להם הארץ אליעזר עבד אברהם ויעקב אבינו ואבישי בן צרויה הא דאמרון אליעזר עבד אברהם דכתיב 14 ואבוא היום אל העין למימרא דההוא יומא נפק יעקב אבינו דכתיב

- א) י"א דאחמיו מאורכא,
- ב) בילקוט ישעיה סי' י' חתא קלח צנוסחא אחרת ועי' עוד צענין ערן גלמה'גר, א) בני צענין ערן ערך שזאי סי' יפה בלחיותו, ד) י"א סדייא, ה) ברכות ע: שבת מט. קל גיעין מה"א, ו) לעיל כב., ז) ברכות ה: ח) ג'ש"ל מח"ו, ט) וילק"ש משגי תמקטנ בשם מדרש, י) וישעיה י, יא) ש"ל מ"ו, ט) צע"י: ניגול, ט) צרות. שש"ל, ז) צע"י: בדיק,

גליון הש"ס

נב" אבד בני ליונה אימתלי. עין מ"י סוף פסק ד' מימות:

לעוי רש"י

טפ"ט וטפ"ר. שטיח.

מוסף רש"י

ואבוא היום אל העין. היום ילמתי והיום צמתי. מכלן קפצה לו הארץ (בראשית כב טז).